

existent în istoria relațiilor dintre România și China în anii 1880-1949, iar după anul 1949 între România și Republica Populară Chineză. Volumul dezvăluie cititorilor dialogul româno-chinez până în anul 1974 și evenimentele cele mai importante care au marcat evoluția raporturilor politice, economice și diplomatice dintre cele două state.

PETRE OPRÎȘ

A VII-a Conferință Europeană a Arhivelor – Varșovia, 18-20 mai 2006

Cea de-a VII-a Conferință Europeană a Arhivelor, desfășurată la Varșovia în perioada 18-20 mai 2006, a avut ca temă „Profesiunea de arhivist în viitorul Europei”. La acest seminar au participat 550 de reprezentanți din 38 de țări, profesioniști și teoreticieni în domeniul arhivistic din Europa, dar și din Statele Unite ale Americii, China, Japonia și Africa de Sud.

Programul manifestării a fost structurat pe trei subteme, respectiv: a) Competențe profesionale, b) Către o mobilitate profesională, c) Crearea mijloacelor profesionale europene.

Încă de la cuvântul de deschidere a Conferinței, dr. Daria Nalecz, directoarea Arhivelor de Stat din Polonia, a precizat scopul acestei întâlniri, focalizată în principal pe discuții relative la evoluția profesiei de arhivist, recunoașterea diplomelor în acest domeniu, identificarea soluțiilor legale privind mobilitatea profesională și implementarea proiectelor europene cu profil arhivistic.

În cadrul lucrărilor primei secțiuni au fost susținute referate și s-au purtat discuții referitoare la modelul european de competențe, arhivistica – disciplină științifică, profilul arhivistului în normele naționale din Europa și noile tehnologii – noile competențe.

În ceea ce privește *modelul european de competențe*, chestiunile abordate au avut în vedere, pe de o parte, definirea competențelor specifice, mijloacele prin care să se poată recunoaște calificările profesionale în domeniul arhivistic în condițiile tendinței de lărgire a pieței muncii în țările Uniunii Europene, armonizarea normelor de certificare în cadrul acestora, activitățile privind formarea profesională din organizația EBLIDA (organizație de lobby a asociațiilor bibliotecarilor, documentariștilor și arhiviștilor), respectiv, posibilitățile de abordare a profesiei de arhivist în Europa, pornind de la o bază comună privitoare la elaborarea competențelor europene ale profesioniștilor din domeniul gestionării arhivelor și documentariștilor.

Problematica privind *arhivistica – disciplină științifică* a debutat cu prezentarea raportului întocmit în urma chestionarului inițiat de Direcția Generală a Arhivelor de Stat din Polonia referitor la rolul științei și cercetării în activitatea arhiviștilor, care a fost difuzat unui număr de 40 de servicii ale Arhivelor Naționale, din care au răspuns 24 de țări. Concluziile au demonstrat faptul că activitățile științifice și de cercetare sunt destul de frecvente în cadrul instituțiilor de arhivă, o componentă de bază în acest sens fiind editarea documentelor și publicarea periodiceilor. De asemenea, s-a evidențiat faptul că tratamentul disciplinei diferă de la țară la țară, ea fiind fie plasată în rândul științelor auxiliare ale istoriei, fie asociată cu alte științe, dar, de ce cele mai multe ori, apreciată drept o știință de sine stătătoare.

În celelalte două prezentări, susținute de Anita Guerreau-Jalabert, directoarea „École de Chartes” din Franța, și Elizabeth Shepherd de la Universitatea din Londra, au fost expuse două puncte de vedere, ambele pornind de la modelele naționale privind arhivistica în mediul universitar. În intervenția sa doamna Guerreau-Jalabert a arătat că, în ultima vreme, mai multe fenomene, între care explozia documentară și dezvoltarea tehnologiei informatice, au influențat domeniul arhivisticii și exigențele în materie de formare profesională a arhiviștilor. În ciuda acestor realități, în opinia sa tehnica arhivistică nu trebuie confundată cu știința arhivistică, prima vizând acel summum de operațiuni necesare păstrării și transmiterii pe mai departe a izvoarelor care definesc o societate sau alta, în vreme ce a doua are în vedere constituirea condițiilor pentru analiza și cunoașterea societăților umane. Astfel, domnia sa a susținut că este regretabilă propagarea acestei confuzii între cele două dimensiuni chiar și în medii universitare, fapt care conduce la considerarea arhivisticii ca un domeniu autonom, în vreme ce, în fapt, arhivele constituind suportul pentru reflecția istorică și pentru moștenirea culturală, disciplina trebuie raliată domeniului larg al științelor umaniste și sociale, din care face parte și istoria.

Elizabeth Shepherd a făcut cunoscut faptul că, în Marea Britanie, instituțiile de învățământ superior au avut încă din 1947 în programa curriculară cursuri specifice domeniului arhivistic, însă în prezent se pune problema rolului acestor instituții de învățământ superior în formarea profesională a arhiviștilor și a direcțiilor științifice și de cercetare în acest domeniu complex.

Punerea în discuție a temei referitoare la profilul și identitatea arhiviștilor potrivit legislațiilor naționale a determinat analize vizând importanța modului în care sunt definite competențele, factorii care influențează elaborarea legislației, efectele contextului în schimbare, toate acestea definind în final rolul arhivistului în gestionarea informației. Expunerile au constituit reflecții pe marginea cuantumului de cunoștințe și cadrului necesar acestora pentru a-și îndeplini „misiunea arhivistică”, aceasta însemnând, în primul rând, ca ei să fie la înălțimea cerințelor exprimate în ansamblu de societate, precum și de grupuri mai

restrânse, beneficiare ale activităților arhivistice. În acest context, s-a încercat stabilirea unei baze comune de cunoștințe absolut necesare arhiviștilor care fac parte din țările U.E., pornind de la concluziile pe marginea *Raportului privind starea Arhivelor în Uniunea Europeană lărgită*, elaborat de grupurile naționale de experți din Arhivele țărilor membre U. E. și prezentat de către Viktoraș Domarkas, directorul general adjunct al Arhivelor din Lituania.

Dezbaterile subscrise secțiunii privind *Mobilitatea profesională* au abordat chestiuni legate de educația arhiviștilor în sistemul european de învățământ superior, precum și de certificarea și acreditarea studiilor din învățământul arhivistic. În subsecțiunea privind *Studiile arhivistice și spațiul european de învățământ superior*, după o prezentare generală a aspectelor (din punct de vedere social și individual, impactului asupra educației și formării profesionale etc.) pe care le implică mobilitatea profesională, susținută de directorul adjunct al Arhivelor de Stat din Croația, au fost expuse exemple de desfășurare, în prezent, a studiilor arhivistice universitare în Spania și Elveția, pornind de la obiectivele formulate de *Declarația de la Bologna*.

În ceea de-a doua subsecțiune, dedicată „certificării și acreditării” studiilor din domeniul arhivistic, au fost făcute cunoscute sistemele specifice de acreditare din Italia, Polonia, Marea Britanie și S.U.A. În legătură cu această problemă, dezbaterile au evidențiat posibilitatea unificării practicii profesionale și cunoștințelor arhivistice, dacă se are în vedere faptul că certificarea profesională privește ansamblul arhiviștilor și al practicilor din acest domeniu.

Ultima secțiune, relativă la *Crearea mijloacelor profesionale europene*, s-a desfășurat pe mai multe ateliere de lucru, circumscrise următoarelor teme: baza de informații juridice EURBICA. standardele și aplicarea lor, Portalul european, planul în cazul de catastrofe și accidente fortuite, Arhivele în mediul modern educativ. Participanții au fost invitați să-și exprime punctele de vedere în legătură cu viziunea concepțională, evoluția eventuală a instrumentelor de lucru prezentate și posibilitățile practice de dezvoltare.

În încheierea Conferinței, dr. Daria Nalecz a mulțumit participanților pentru prezență, exprimându-și satisfacția pentru nivelul ridicat al dezbaterilor și speranța într-o continuare a colaborării în acțiunea de creare a unei baze comune de desfășurare a profesiei de arhivist în cadrul țărilor membre U.E. În final, s-a dat citire Rezoluției Conferinței, care a consemnat evidența că procesul de integrare și cooperare europeană prezintă noi provocări pentru profesia de arhivist, provocări la care s-au căutat răspunsuri și în acest cadru, motiv pentru care se impune publicarea, imediată, a documentelor Conferinței.

CRISTINA ȚINEGHE.
ANA-FELICIA DIACONU